

Ала ето единъ день, младиятъ ловець Младенъ дигна своитѣ ботуши на стобора да ги суши.

Кума Лиса ги подуши. Не ѝ трѣбваха ботуши, но нали навикна тя, всичко чуждо по свѣта все за себе си да граби — и сега не се забави. Скокна нашата хитруша, грабна чуждитѣ ботуши.

Едрото ловджийско куче, щомъ за кражбата научи, втурна се следъ нея въ мигъ и нададе страшенъ викъ. Тича то и лае, лае, ала тя не ще да знае! Сви насамъ, изви натамъ, свърна бързо къмъ шумака и излъга тѣй юнака. Ей тѣй

всѣки да се чуди, толкозь бързо го заблуди!

Но нещешъ ли за беда, скоро то откри следа. Миризмата то подуши на ловджийскитѣ ботуши. И така, по миризмата, на лисанината кѣща стигна скоро до вратата. И, безъ мѣжа, въ мигъ откри де кумицата се скри!

Какво подиръ това стана, съ хитрушата Лисана? Чу се само джавъ, джавъ, бухъ... И така разкжсанъ бѣше най-красивиятъ кожухъ.

Емиль Кораловъ

ГАТАНКА

Триста братя въ едничка риза,
цѣло лѣто никой не излиза.

Растнаха ми скрити цѣло лѣто,
станаха ми жълти като злато.

Че ги грабна ламя, люта хала,
па съблѣче ризата имъ бѣла

и на буенъ огънь ги опече —
Гатанката свършва тука вече.

Кой познай кои сж тия братя.
два калпака круши ще му пратя.

Ас. Разцвѣтниковъ